

— tænkte han ved sig selv. Naar det blev sagt, at han havde tjent svært paa den Handel, var det noget Snak. Dersom han solgte Gaarden igen, som den nu var, vilde han i det højeste kunne have en Snes Tusinde for sin Risiko.

Jægermesteren var bleven blodsprængt i Ansigtet af Raseri. »Jeg vil ikke vide af Deres Uforskametheder,« sagde han. »Har jeg bedt Dem om Penge? Har Vilhelmine? . . . Jeg skal have mig frabedt, at De blander Dem i mine Ting.«

Hr. Søholm slog Benene ned fra Divanen og rejste sig. Ogsaa han var bleven hidsig nu. Det ene Ord tog det andet, og det kom til et af disse øredøvende Skænderier, som i gamle Dage var den regelmæssige Afslutning paa deres Samtaler. Den store Børsmatador med den opsvulmede Brydernakke og den lille kort-halsede Jægermester stod overfor hinanden med Hænderne i Siden som et Par Skoledrenge, og det var Jægermesteren, der var den groveste i Munden. Naar Blodet løb ham til Hovedet, gik han fra Sans og Samling, saa han var lige ved at ryge i Maven paa Svigerfaderen. Og hans totale Respektløshed imponerede denne, der var vant til at se Folk krybe for hans Penge.

Det endte med, at Jægermesteren skød Døren til Dagligstuen tilside og raabte ind: